

Publicerad 2007-08-16 15:05 av Marthina

Ett tomt skal, det är vad som är kvar . . .

Som en orm som långsamt slingrar sig fram, kryper sig den negativa känslan allt närmare inpå mig.

Jag vill gå snabbare, börja springa, i hopp om att den försvinner,
men när tankarna maler i mitt huvud kommer den allt närmare för varje
andetag kroppen tar.

Det är svårt att förstå, för dem som inte är i samma sits
Känslan är negativ, den bryter ner en till ett tomt skal.

Livets mening har sedan lång tid tillbaka försvunnit inne i själen,
att försöka tänka positivt går ej när ångesten är så stark.

En ond cirkel som jag inte kan ta mig ur är runt mig.
Den låter mig inte komma ut.
Ångesten måste bort innan.
En förändring i livet bör ske.

Mina tankar som en gång var klara, är nu suddiga.
Det klara har förblivit det mörka.

En trygg famn hjälper en stund, men inte länge.
Att stå på egna ben och lära sig tygla sina handlingar och tankar är något som måste läras.
Det tar dock inte en dag, det kan ta år.

Tillbaka till ångesten igen, år?
Vem vill vänta så länge innan det ljusnar i livet.
Inte jag.

Jag är ett skal, fullt med ångest och panik.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marthina med Poeter.se id #10368 innehar upphovsrätten